

ව්‍යායෝගික

කල්කි

ශිව අසිපත

පරිවර්තනය

පාලිත ජයකොඩි

MUSESBOOKS

MUSESBOOKS

www.musesbooks.com

අර්ජන් අවදි වූයේ ගාලගෝට්ටියක් කන වැටීමෙනි.

හයංකර විලාසයෙන් නැගුණු යටිගිරියෙන් කෑ ගැහිම් සහ බියපත් විලාප ඔහුගේ කුටියටද ඇසුණු අතර ඉනික්බිති ඇසුණේ පිපිරුම් හඬකි. වහා සිය සයනයෙන් බිමට පැන ගත් හේ කවුළුව අසලට ගියේ සිදුවන්නේ කුමක්දැයි විපරම් කරන්නටය.

යළි ඔහුගේ දෙනෙත පිළිගන්නට සැරසී සිටියේ මරණයයි.

තම ගෝත්‍රිකයන් අතින් දෙවියකු ලෙසින් වන්දනාමානයට පාත්‍ර වූ යක්ෂ රජු නලකුවේර සමඟ දැන් මාසයකට ආසන්න කාලයක් රැඳී හුන් ඉන්දුගර නගරයට පත්ව ඇත්තේ කවර ගිනිගෙඩියක් දැයි තුන් වැනි මාලයේ සිටි ඔහුට දකින්නට පිළිවන් විය.

අඳුරු දම් පැහැයක් ගත් ඇත සිතිපය සිසාරා වෙහෙසකර ලෙස දෙඇස යැවූ අර්ජන් දුටුයේ සතුරු හමුදා එහි ළඟා වූයේ අහස දෙබෑ කරගෙන බවය; පියාඹාගෙන බවය. යම් නිල්පැහැ දූමයක් නිකුත් කළ ඔවුන්ගේ පිටේ පියාපත් බඳු යමක් දකින්නට ලැබුණි. ගිනි ඊතල හා හරස් දුනුවලින් සන්නද්ධ වී සිටි ඔවුහු ඉහළ අහසේ සිට ප්‍රතිවාදී සෙබළුන් විද දමමින් සිටියෝය.

නගරයේ පෙරදිග පිවිසුම් ද්වාරය අසල සිටියේ නගරාරක්ෂකයන් පහර දී බිම දමමින්, කඩුපතින් කපමින් එහි ඇතුළුවන්නට වෙර දැරූ මෙතෙකැයි කිව නොහැකි තරම් වූ, කාලවර්ණ සන්නාහයෙන් සැරසුණු සතුරු හමුදාවකි.

මොන හත්තිලච්චක් ද මේ සිද්ධ වෙන්නේ?

ඔහුට මේ කිසිවක් වටහා ගන්නට නොහැකි විය.

මේ මිනිසුන් පියාඹනවාද?

ඔවුන් ප්‍රහාරය සඳහා තෝරාගෙන තුබුණේ රැ මැදියමය. රාත්‍රියේ ප්‍රහාරයක් එල්ල කිරීම අසුරු උත්සහයක් නමුත් ඒ සමඟම එය සතුරා හොර රහසේම අල්ලා ගන්නටද හොඳ කාලයක් බව යුද උපක්‍රම ගැන දැන සිටි අර්ජන් තේරුම් ගත්තේය.

අර්ජන්ට ඇසුණේ කිසිවකු එක දිගට දොරට තට්ටු කරන හඬය. එහෙත් ඔහු එහි යන්නට පළමුව දොර විවර වූයේ කුරුමිට්ටකු වැනි මිනිසෙක් එහි ඇතුළු වූයේය. යක්ෂයෝ සිරුරින් බොහෝ කුඩා වුවද, ඊට පරස්පරව, සටනට අතිදක්ෂයෝ වූහ. ඔහුගේ උරහිසේ තදින් එල්ලී තුබුණේ දුන්නක් සහ හියොවුරක්ය.

“උතුමාණෙනි, මුළු නගරයටම එකවර ප්‍රහාරයක්. සෙබළුන් එක් රැස් වෙලා ඉන්නේ ආයුධ ගබඩාවේ. නලකුචේර උතුමාණන් ඔබට එහි සැපත් වන්නට කීවා.”

“කවුද මේ පිටුපස ඉන්නේ? ඔවුන්ගේ ධජයක් පතාකයක්වත් පෙනෙන්නට නැහැ.”

“ඒ හවුල් හමුදාවක්. පියාඹාගෙන එන්නේ සුපර්ණයින්. අනෙක් එවුන්, බිම්මේ ඇවිත් ඉන්නා එවුන්...” යක්ෂ සෙබළුන්ගේ දෙනෙත වෙරයෙන් පිරී ගියේය. “නාගයින්.”

සතියකට පෙර දිනක.

තැවුල් සහිත මතකය සිතියට නැංවූ, එහෙත් රනින් අලංකාර කරන ලද සිහසුන ඉදිරියේ අර්ජන් සිටගෙන සිටියේය. ගෙවී ගිය මාසයේදී තමා අබිමුව, උෞර්වශිය හිඳගෙන සිටියේද මේ සිංහාසනයේමය.

මා ඇය මරා දමුවා. ඇගේ ගෙල අඹරා දමුවා. මා ඇගේ ජීවිතය විනාශ කර දමීමා.

ඔහු එතරම්ම දුෂ්ටයකු බවට පත්ව සිටියේය. මෑතක පටන් ඔහුට ඒ බැව් පැහැදිලි වී තිබුණි. එහෙත් වරදකාරී හැඟීමක් ඔහුගේ පසු කුහර තුළ දෝරේ ගලමින් තිබෙනු දැනුණි.

“කවදා හරි මෙය ඔබේ තමයි.” හඬක් නැගිණ.

ආපසු හැරී බැලූ අර්ජන් දුටුවේ රන් පැහැ කබායකින් සැරසී සිටි උස මිනිසෙකි. එළු රැවුලකින් හා අවුල් වූ කෙස්සකින් යුතු වූ හෙතෙම ඔවුන්නක් හිස පැලඳ සිටියේය. නිරාවරණය වූ පසු පෙදෙසකින් යුතු වූ ඔහු යටි කය වසා සිටියේ කරමක් පහතට වන්නට ඇඳි කලිසමක් බඳු ඇඳුමකිනි. එය සිර කරමින් ඉණ වටා එතුණු බඳු පටිය සිහසුන තුබූ කුටියේ පැතිර තිබුණු රිදී පැහැ ආලෝකයෙන් දිලිසුම් දුන්නේය.

“මට එයින් ඇති පලක් නැහැ.”

“පලක් ඇද්ද - නැද්ද කියන එක නොවෙයි කාරිය.” නල කුවේර පැවසූයේ සිනහවක් මුවගට නංවා ගනිමිනි.

“මං කතා කරන්නේ සිද්ධ විය යුතු දේ ගැනයි. නගරයට අවශ්‍ය දෙවියෙක්. ඊළඟ රාජසභාවෙදී මං ඔබේ නම රජකමට යෝජනා කරන බව කීවාම ඔබ එවේලේ සතුටු වුණා.”

“මං දන්නවා. ඒත් මට දැනෙන්නෙ... බියක්.”

“මට තේරුම් ගන්න පුළුවනි. බිය බොහොම වැදගත් දෙයක්.” නලකුවේරගේ දෙඇස පුළුල් විය. “ඔවුන්ට වෙන යම් රජකුගෙන් පලක් නැහැ. ඔවුන්ට ඕනෑ ඔබ. වෙන කිසිවෙකුට නැති බලයක් ඔබට තියෙනවා.”

ඔව් මගේ සහෝදරයා හැරුණු කොට.

“ඒ වාගෙම ඔබට පුළුවනි මේ නගරයට මඟ පෙන්වන්නට. මේ මුළු අධිරාජ්‍යයම ඔබට අයිති වේවි, ඔබ මේ සිහසුනේ හිඳගන්නායින් පසුව. මගේ උදව්ව ඇතිව, සත්කකින්ම.”

“ඒත්, රාජසභාව එකඟ වන එකක් නැහැ.” අර්ජන් පිළිතුරු දුන්නේය.

“අපොයි!” නලකුචේර නොසතුටු හඬක් පළ කළේය. “අපි මේ හදන්නේ ඒකාධිපතියක් ගේන්න. ඒත් ඒක කරන්න හදන්නේ හැමෝගෙම කැමැත්ත විමසා විමසා.”

“මං සිංහාසනේ ඉඳගන්න නම් රාජ සහිකයෝ හැම එකාම පාහේ මට කැමැත්ත පළකරන්න වෙයි.” උර්වශියට සහාය පළ කළ රාජ සහිකයින් නඬයක් සිටි බැව්ද, උර්වශියට ඇගේ පියාගේ රාජ උරුමය තුබුණු බවද අර්ජන් දැන සිටියේය. “කිසියම්ම වංශවතෙක් කැමති වෙන එකක් නැහැ ඔවුන්ගේ රැජින මරා දමූ ඝාතකයාගේ පැත්ත ගන්න.”

අර්ජන් අසලටම පැමිණ සිට ගත් නල කුචේර, ඔහුගේ නිරාවරණය වී තිබුණු උඩුකයට තට්ටුවක් දැමීමේය. “ඒ ගැන වදවෙන එක මට බාර දෙන්න. ඒ ගැන හිතන්න ඕනෑ ඔබ මේ කාර්යට කැමැත්ත පළ කළායින් පස්සෙයි. ඉතින් ඔබ තීරණයක් අරගෙන නැහැනෙ කාමත්?”

දත් මිටි කෑ අර්ජන් ඊට පිළිතුරක් දෙන්නටද පළමු ඔහුගේ කම්මුලට හාද්දක් දුන් නලකුචේර මෙසේ කෙඳිවිය. “සේරටම කලින් ඔබ ඔබට තැනක් දෙන්න. මේ නගරය, මේ ලෝකය බේරා ගන්නට හැකි ඔබටම පමණයි.”

අද දවසට ආපසු...

මං හිතන්නේ නැහැ මට ගැලවුම්කාරයෙකු වෙන්න පුළුවනි කියලා.

රජකම බාර ගැනීම ගැන කළ කතා බහේදී හේ නලකුචේර සමඟ මේ කාරණය පිළිබඳවද කතා කර තිබිණි. ඒ සතියකට උඩදිය. එහෙත් තවමත් අර්ජන් පසු වූයේ හිත එකලස් කර ගන්නට නොහැකිවය.

ඔහුගේ හිත එක අතකට ඇද්දේ බජරංගී දේවාලය වෙත පලා ගොස් තම මව් සමඟ එක්ව කොහි හෝ හැංගී ජීවත් වන්නටය.

අනෙක් අතට මේ වියරු දේශයේම නතර වී මිනිසුන්ගේ ගැලවුම්කරුවා බවට පත්වන්නටද ඔහුට අවැසි විය.

ඔහුගේ ඇස් පනාපිටම නගරයට ප්‍රහාරයක් එල්ල වෙමින් තිබිණ. මේ විපත හදිසියේම කඩා වැටුණේ යකුන් ගස් නගින යාමයකය. කුමක් කරන්නට දැයි ඔහු නොදන්නේය.

එහෙත් යම් පියවරක් ගන්නට ඔහුට සිදු වී තිබුණි. තම සයනය අසල තිබුණු හෙල්ලය වෙත අත යවමින්ම හේ යක්ෂ හේවායා ඇමතීය. “නලට කියාපං, මං ඇබින්නේ සුනංගු වන බව.”

ඉතික්ඛිති කුටියේ කවුළුවෙන් පිටතට පැන ගත් ඔහු ඉහළ මාලයේ පිටත ගැටිය දිගේ ඇවිද ගියේ හෙල්ලයේ ආධාරයෙනි. ටිකෙන් ටික ඉහළට ඇදුණු හේ බලකොටුවේ මුදුනට සේන්ද්‍ර වූයේ අන්තයේදී එහි වූ සවිමත් මතුපිට මත සිට ගත්තේය.

නලකුවේරගේ බලකොටුව මුදුනේ රැඳී සිටි අර්ජන්ට දකින්නට ලැබුණේ පියාඹමින් සිටි සතුරු සෙබළුන් මිනිසුන් ඊතලවලින් විද දමන අන්දමය.

රිදී පැහැ සඳ එළිය ඔහු පොඟවා වැලඳ ගනිද්දී උරහිස දක්වා කඩා වැටුණු ඔහුගේ කෙස්ස සුළගේ ලෙළදෙන්නට විය. කාලයක් තිස්සේ බොහෝ වෙහෙස මහන්සි වී සිදු කළ ව්‍යායාම්වලත්, පුහුණුවලත් ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඔහුට හිමිව තිබුණු කැටයම් කරන ලද්දක් බඳු වූ සිරුරේ සේයාව හඳු එළිය විසින් සිත්තමට නගා තිබුණි.

පියාඹා යනු පිණිස සෙබළුන් යොදාගෙන තිබුණු යන්ත්‍ර දෙස බැලූ අර්ජන් ඒවා සෝම දහනය කරමින් ක්‍රියාත්මක වූ බවක් කල්පනා කළේ මිනිසුන් ඉහළ අහසේ රඳවා ගැන්ම පිණිස වෙහෙසෙද්දී ඒවායින් ගැලූ නිල් පැහැ දියරක් හැම අතර ඉහිරි - විහිරි ගිය බැවිනි.

කොහොමටවත් හිතුවේ නැහැ සුපර්ණයින් එක්ක හටන් කරන්නට වෙයි කියා. වරක් මා වටහා ගන්නටද, ඉගෙන ගන්නටද වෙහෙසුණු ඒ ගෝත්‍රය සමඟම.

“මෙහේ!” අර්ජන් කෑ ගැසූයේ බලකොටුව වට කරගෙන සිටි සතුරු හේවායින් සිව් දෙනාට ඇසෙන පරිදිය.

තම දුනු රිතල මානාගෙන ඔවුන් එසැණින් ඔහු සිටි තැනට පාවී ආයේ පහර දෙන්නට සූදානම්වී. තම හෙල්ලය තදින් අල්ලා ගත් අර්ජන් ඉහළ අහසට පිම්මක් පැන්නේය. එක් සතුරෙකුගේ රිතල පහරක් මඟ හරිමින්ම යළි බල කොටුවේ මතුපිටට පහත් වූ හේ බිම පෙරළී ගියේ එක් සතුරෙකුගේ රිතල පහරක් මඟ හරිමිනි.

තවත් සෙබලෙකු තමා වෙත පියාඹා එද්දී මෙවර ඉහළට නැගෙනු වෙනුවට අර්ජන් කළේ දණ බිම ඔබා හිඳ, අර සෙබලා පහතට ඇදෙමින් සිටි මඟ බලා හෙල්ලය කෙළින් අතට අල්ලා ගැනීමය. හෙල්ලය ඔහුගේ උදරය පසාරු කරගෙන ගියේ අතුනුබහන් පවා ඉවතට ඇඳ දමමිනි.

පසුබාමින් සිටි සෙබළුන් තිදෙනා වෙත අර්ජන්ගේ දෙඇස යොමු විය. ඔහු ඔවුන් දෙසට දිව ගියේය. බලකොටුවේ මුදුනේ කෙළවර තවත් සොව්වම් දුරකින් අවසන් වූ නමුත් ඔහු එතැනින් පැන්නේ සතුරා අල්ලා ගන්නට නොහැකි වුවහොත් තමා මහල් තුනක ඉහළක සිට මහ පොළොවට ඇඳ වැටෙන බව හෝ නොතකමිනි.

එහෙත් ඔහු ඔවුන් අල්ලා ගත්තේය.

ඉන් එකකුගේ ඇගේ එල්ලී ගත් හේ ඔහුට තම හෙල්ලයෙන් ඇත දූම්මේය.මළ හේවායාගේ හරස් දුන්න අතට ගත් ඔහු ඉනික්බිති කළේ එයින් අනෙක් පියාඹන සෙබලාට විදීමය. හේ මැරී වැටුණේ අසරණ ලෙස රිතලය අතින් අල්ලා ගනිමිනි.

ඔහු එක් සෙබලෙකුගේ සිට තවත් එකකු මත පැන්නේ අත මීට මොලවා තදින් පහර දෙමිනි. සෙබලා ඔහු නතර කර ගන්නට වැයම් කළේ නමුදු අර්ජන් ඔහුට පහර දුන්නේ ආවේශ වූ විලාසයකිනි. තවත් සොව්වම් වේලාවකදී සෙබලා මැරී වැටුණේය. ඔහුගේ හිස් කබල පුපුරා ගොස් තිබුණි.

අර්ජන් තව දුරටත් ඔහුට පහර දෙමින් සිටියේ ඔහු ඒ වන විටත් මිය ගොස් සිටි බැව් නොදත් බැවිනි. ඔහුගේ පහර කෙතරම් ප්‍රබල වී ද යත් මතු මහල මතුපිට පුපුරා යාමෙන් ඔවුහු බිම් මහලට ඇඳ වැටුණෝය. කැට කැබ්ලිතින් ගල් ගෙඩින් එහි සැමත ඉහිරී ගොස් තිබුණි.

අර්ජන්ගේ දෙදණ තැළී හම කුවාල වී ගොස් තිබුණු නමුත් ඒ ගැන තැකීමක් නොකළේය. ඒ වන විටත් සතුරු සෙබලා මියැදී ගොස් සිටි බව ඔහු දැනගත්තේ දැන්ය.

නැගී ගත් හේ සියලඟ තැවරී තිබුණු දුහුවිලි පිස දමා, හෙල්ලයද අතින් ගෙන ඇවිද ගියේ බලකොටුවේ ද්වාරය වෙතය.

බලකොටුවට ඇතුළු වී සිටි සතුරන් ගැන වගබලා ගන්නට නලකුචේර සමත් වෙතැයි අර්ජන් විශ්වාස කළේය. නගර වැසියන්ගේ ආරක්ෂාව ගැන කල්පනා කරන්නට ඔහුට සිදු වී තිබුණි.

බලකොටුවේ පිවිසුම් ද්වාරයෙන් පිටතට බැස, විදිය දෙසට ඇවිද යන්නට පෙර, අවසාන වතාවට තවත් එක් වරක් ආපසු හැරුණු හේ බල කොටුව දෙස බැල්මක් හෙළීය. මෙවේලෙහි බලකොටුවේ දොරපත්තේ හිඳගෙන සිටියේ යක්ෂ රජය. සෙබලා අත අර්ජන් එවූ පණිවුඩය ලද වහාම නලකුචේර කළේ ආයුධ ගබඩාවෙන් පිටව අර්ජන්ගේ කුටිය වෙත යන්නට පිටත් වීමය.

ඔහුගේ මුවේ පුළුල් සිනහවක් ඇදී තිබුණේ මෙසේ පවසන්නට වුවමනා කළ කලෙක මෙනි.

බලන්න, ඔහේ දෙවි කෙනෙක් තමයි.

දින කිහිපයකට ඉහත දී

අර්ජන් විදිය දිගේ ඔහේ ඇවිද ගිය මුත් කිසිවෙකු ඔහු දෙස ඒ හැටි උනන්දුවකින් බැලූයේ නොවේ. උෟර්වශියගේ මරණයෙන් පසු සියල්ල යළි සන්සුන් අතට හැරී තිබුණි. යක්බයින් නගරයේ රැකවලුන් ලෙස පත් කරනු ලැබ සිටි අතර මානව සෙබළුන්ට පැවරී තිබුණේ වංශවතුන්ගේ මන්දිරත්, බලකොටුත් ආරක්ෂා කිරීමේ කාර්ය පමණකි.

කඩ විදියට පැමිණ සිටි ඔහුගේ දෙඇස යොමු වී තිබුණේ කුඩා කොල්ලකු විකුණමින් සිටි සමත් බදින ලද පුස්තක කීපයක් වෙතය. අඳුරු සමකින් හා තද කළු දෙඇසකින් යුතු වූ මේ කොල්ලා හැඳ සිටියේ අපවිත්‍ර වැරහැලි ඇඳුමකි. මේ පොත් සියල්ල විසුරුවනු ලැබ තිබුණේ බිම එළන ලද ඇතිරිල්ලක් මතය.

අර්ජන් සිනහසුණේය. ඔහු අතට මෙබඳු පුස්තකයක් ලැබුණේ බොහෝ කාලාන්තරයකට පසුව බැවින් හේ කඩි මුඩියේම ඉන් එකක් කියවන්නට පටන් ගත්තේ තමා යළි තම ගෙපැලේ ඉන්නා බවක් හැඟුණු විලාසයෙනි.

ගෙදර

එහෙත් මට මොන ගෙදරක්ද

මම මිනීමරුවෙක්. අසීමිත බලයක් ඇති වියරු උන්මන්නකයෙක්.

“ඔබ තමයි ජී.” පොත් වෙළෙඳාම්කාර පැංචා පැවසීය.

අර්ජන්ගේ නළල රැලි වැටිණ. “මම... අහ්...”

“රැජින මරා දමූ තැනැත්තා.” පැංචා පැවසීය. “හැමතැනම කට කතා ඔබ ගැන. මිනිසුන් ඔබට බොහොම බයයි.”

මේ සා බියවන්නේ නම්, එබඳු තැනැත්තෙක් රජකමට පත් කර ගනිවිද ඔවුන්?

රජෙක් යනු ආදරයෙන් වැලඳ ගනු ලැබෙන තැනැත්තෙක්. හැරත්, මම මිනීමරුවෙක්.

“ඔබ ඇවිද යන්නේ හරියට මේ මුළු කඩ විදියම ඔබට අයිති වූවා වාගෙයි.” කොළවා පැවසූයේ ඔහු අනුකරණය කරමින් එහි රවුමක් ඇවිදිමිනි. අසල වූ සමහර වෙළෙඳ සැල්වල බුමුතුරුණුන් විවිධ වර්ණයෙන් යුතු වූ පහතට වැටී එල්ලෙමින් තිබුණු වියන් තිරත් දකින්නට ලැබුණි. තම නලා සහ පැස සුදානම් කරගත් නයි නටවන්නන් හිඳගෙන සිටියේ අසල එළිමහන් බිමේය. ඉතා අධික මිලෙන් යුතු ආභරණද, විවිධ පන්නේ අවි ආයුධද විකුණන්නට තිබුණු එක් වෙළෙඳ සැලක සිටි වෙළෙන්දකු අසලින් ගමන් කළවුන්ට කැ ගසා අඩ ගැසූයේ තම භාණ්ඩ මිල දී ගන්නා ලෙසය.

අර්ජන් යන්නට ආපසු හැරුණේය. කිසිවෙකු තමා හඳුනා ගනිතැයි ඔහු බිය වූයේය.

“යන්න එපා, උතුමාණෙනි.” පැංචා පැවසීය. “මගෙකුත් මොනවා හරි දෙයක් මිලදී ගන්න.” ඔහුගේ ඇසේ උපන් දීප්තිය

අර්ජන්ට සිහි කළේ එක්තරා කලෙක තමාද එසේ දිදුලන දෙනෙතින් යුතුව සිටි බවය.

“මම උතුමාණන් කෙනෙකු නොවෙයි.”

මම මිනීමරුවෙක්.

“මිනිසුන් ඔබට කොපමණ බිය වුණත්, ඔබ ගැන ඕපාදූප කතා කිරීම නම් නවතා නැහැ. ඔබ බොහොම ප්‍රසිද්ධයි, ඒත් ඔබ හඳුනාගන්න බොහෝ දෙනෙකුට බැහැ. ඒ වුණාට මට පුළුවන්. මම ඔය ගැලපෙන - නොගැලපෙන හැම අහුමුල්ලකම රිංගනවානෙ. මගෙන් මොකක්ම හරි පුස්තකයක් මිලදී ගත්තොත් ඒක මට නම් නම්බුවක්. නැහැ, ඔබ ගන්නට ඕනෑ මෙනත තියෙන හොඳම එකයි.” හේ පැවසුයේ රත්පැහැ - සමින් වෙළෙන ලද පුස්තක පිටපතක් අර්ජන් අත තබමිනි.

“මොනවද මිනිසුන් කියන්නේ?”

“සමහරු කියන්නේ ළාබාල රැජින කෝඩුකාර ඒවාගෙම උමතු තැනැත්තියක් බවයි. පෝසත්තු ඇයට කැමති වුණේ ඇය රාජකීය පරම්පරාවට අයිති වුණු හින්දා විතරයි. ඒත් කිසිවෙක් අපෙන් - අඩු කුලේ මිනිසුන්ගෙන්, දුප්පතුන්ගෙන් ඇහුවේ නෑ අපි මොනවාද හිතන්නේ කියලා. අපට එහෙම තෝරා ගන්න මනාපයක් පළ කරන්නටවත් බැහැ. සියලු සැප සම්පත් අඩුවක් නැතිවම තියෙන කුමාරියක් දන්නේ කොහොමද අපි විඳින දුක් ගැන? අප හිතන්නේ මොකක්දැයි දැන ගන්න කිසි කෙනෙකුට වුවමනා නැහැ. ඒත් ඔබ... ඔබ අප වෙනුවෙන් ඇය සිංහාසනයෙන් ඇද දමීමා. කට කතා කියන්න නම් ඔබට හටන්කාරයෝ සියදෙනෙකුගෙ හයිය තියෙනවා කියලයි. ඒක ඇත්තක්ද?”

තවත් පුස්තකයක් අතට ගෙන එහි පිටු පෙරළන අතරේ අර්ජන් කොක් හඬලා සිනාසුණේය. එය දේශගවේශකයකු තම ත්‍රාසජනක අත්දැකීම් අලලා ලියුවක් විය. මේ කතුවරයා විවිධ ගෝත්‍රිකයන්ගේ ගති ලක්ෂණ උලුප්පා දක්වා තිබුණේ අතිශයෝක්තියෙන් යුතුවය. රාක්ෂසයින් ලේ පිපාසිත යෝධයන් ලෙසද, පිසාවයින් අවතාර වශයෙන්ද, වානරයන් සද්දන්ත ලෙස වැඩුණු වඳුරන් හැටියටද ඔහු

විසින් හඳුන්වා දෙනු ලැබ තිබිණ. ඔහු අසුරයන් හඳුන්වා තිබුණේ හිස අං පිහිටි රාක්ෂසයන් වශයෙනි.

“ඒක ඇත්තක්ද?” කොළුවා ඇසීය. “ඔබ තමයි දරුණුම හටන්කාරයා, අපේ ගැලවුම්කාරයා, ධාර්මික චීරයා?”

අර්ජන් කොළුවා දෙස බැලූයේ තදින්ම විනෝදයට පත් වෙමිනි. “මොකක්ද උඹෙ නම?”

“අමර්.”

“අමර්,” අර්ජන් ඔහු ඇමතීය. “මං දන්නේ නැහැ. මං දන්න එකම දේ...”

මං මිනීමරුවෙක්.

වර්තමානය

සැමතැනකම වූයේ මළසිරුරුය. ඒවායින් වැස්සුනු තද රතු පැහැ ගත් ලේ දහරා විදි දෙපස කාණු සොයා ගලා ඇදුණේය. ලෙයින් පෙඟී ගිය විදිය දිගේ ඇවිද යද්දී තැළි පොඩි වී ගිය ගැහැනු පිරිමි ළමා ළපටින්ගේ මුහුණු දුටු අර්ජන්ගේ දෙනෙතින් කඳුළු කඩා හැලෙන්නට විය.

රාත්‍රිය වූ කලී ඔවුන්ගේ විවේකයයි; මිනිසුන් නින්දට වැටුණේ රාත්‍රියේදීයි. එහෙත් කඩවිදිය රාත්‍රියේ වසා දමා තිබුණි. විදි දෙපස හසු වූ එකම එක මිනිසෙකුවත් පණ පිටින් ඉතිරි නොකරන්නට සතුරා වග බලාගෙන තිබුණි. මේ මහා මනුෂ්‍ය සංහාරය දෙස ඇස යොමාගෙන සිටි අර්ජන්ට හිටි හැටියේ යමක් සිහි විය.

අපොයි.

පුස්තක කඩ පිල පිහිටි තැනට සිය දෙපා ඉක්මන් කර ඇදුණු අර්ජන්ගේ දෙඇස යොමු වූයේ අමර් වෙතය. ඔහුටද අත්ව තිබුණේ එම ඉරණමය. ඔහුගේ සිරුරේ කිහිප තැනකටම පිහියෙන් අනිනු ලැබ තිබුණි.

වසා ගත් දෙනෙතින් යුතු අමර්ගේ මුහුණේ සාමකාමී බවක් පැතිර ගොස් තිබුණේ නමුදු ඔහු වටා වැටී තිබුණු පුස්තක රුධිරයෙන් නැහැවී ගොස් තිබුණි. අර්ජන් දණින් වැටුණේ මේ ළාබාල ගැටයා දෙස බලමින් වැලපෙමිනි.

ඔහු කල්පනා කළා මා ඔහුගේ ගැලවුම්කාරයා බව. ඇයි නාගයනුත් සුපර්ණයනුත් මේ සා නස්පැත්තියක් කළේ?’

“මෙතැනින් පිටත්වෙමු. මානසා උත්තමාවිය අණ දී තියෙන්නේ පළමුව හමුවන හැම එකෙකුම මරා දමන්නයි.” මිනිසෙක් පැවසීය. ඔහු තවත් මිනිසකුද සමඟින් ඉවතට ඇවිද යමින් සිටියේ අර්ජන්ට මඳක් ඔබ්බෙනි.

“බලකොටුවෙ රැකවල්ල දැන් මේ පැත්තට පැනගෙන එන්න පුළුවනි, ඒ හින්දා දැන් මෙතැනින් පැන ගනිමු.”

කුලී හේවායින් බැව් ඇඟවෙන අයුරින් හැසිරුණු මේ නාග සෙබළුන් මුළු විදියම ඔවුන් අත පත්වූ කලෙක මෙන් උපාරුවෙන් ඇවිද යනු අර්ජන් දුටුවේය. ඔවුන් නගරයේ ප්‍රධාන ද්වාරය දෙසට ඇවිද යමින් සිටි අතර යක්ෂ සෙබළුන්ගේ මළසිරුරු කන්දක් ලෙසින් එහි ගොඩ ගැසී තිබුණු අන්දම අර්ජන්ගේ දෙනෙතට හසු විය.

මේ ආකාරයේ සතුරු ප්‍රහාර පිළිබඳව ඔහු කියවා තිබිණ. සතුරා විමතියට පත් කරමින්, මහා රාත්‍රියේ අභ්‍යන්තරයට කඩා වැද කුඩාතර සෙබළු පිරිසකගේ සහයෙන් සිදු කරන මේ හටන් හඳුන්වන ලද්දේ නිශා සටන් යනුවෙනි.

මම මිනීමරුවෙක්.

නැහැ.

අර්ජන් නාගයා දෙසට මහත් වේගයෙන් දිව ගියේ හෙල්ලද උරුක් කර ගනිමිනි. ඔවුනට තමා එහි පැමිණෙන බවක් වත් දැන ගන්නට ඉඩ නොතැබූ අර්ජන් සිය තියුණු ආයුධය එහි සිටි තිදෙනෙකුගේම සිරුරුවලට කීදා බැස්සුවේය. ඔවුන් සිහි මුර්ජාව බිම ඇද වැටුණේ සිදු වූයේ කුමක්දැයි තේරුම් ගන්නට පවා අපොහොසත්වය.

හකිලමින් හුස්ම ගත් අර්ජන් කෝපයෙන් පිපිරෙමින් සිටි අතර අමර්ගේ සිරුරද දෙඅතට ගත් හේ නලකුචේරගේ බලකොටුව දෙසට ඇවිද යන්නට පටන් ගත්තේය.

සමාවෙයන්, මට උඹව බේරා ගන්න බැරි වුණා.

එහි ළඟා වුණු අර්ජන් දුටුයේ තම යක්ෂ සෙබළුන්ද පිරිවරාගෙන පෙර මඟ බලා සිටි නලකුචේරය. ඔවුන් තම රජු වටා එක් රොක් වී සිටියේ මී වදයක් වසා ගත් මී මැසි රංචුවක් පරිද්දෙනි.

“දැනට අපි උන්ගේ කරදරයෙන් මිදිලා ඉන්නේ. ඇතුළට රිංගා ගත් උන්ගෙන් බොහෝ දෙනෙකු මරා දමුණා; ඒත් කීප දෙනෙක් පැන ගියා. මගේ ඔත්තුකාරයන් කියන්නේ,” නලකුචේර විස්තර කරන්නට පටන් ගත්තේය. “මේ ප්‍රහාරය එල්ල කළේ නාගපුරියේ රැජින මානසා බවයි. ඇයයි මීට අණ දී තියෙන්නේ. අපට සැතපුම් කීපයක් එපිටිනුයි ඇය කඳවුරු බැඳගෙන ඉන්නවාය කියන්නේ. දන්නේ නැහැ ඇය මේ විදියේ ප්‍රහාරයක් එල්ල කරන්නට හේතුව මොකක්දයි.”

තවමත් අර්ජන් පසුවූයේ කිටි කිටියේ අමර්ගේ සිරුර අල්ලාගෙනය. නලකුචේරද මළ සිරුර දෙස බැලූ නමුදු කිසිවක් නොකීයේය. “කොපමණ පිරිසක් මිය ගිහින්නද?”

“බොහොමයක්. වංශවතුන් ඊළඟ හෝරා කීපයේදී සභාවක් කැඳවා තියෙනවා. පෙනෙන විදියට ඔවුන්ට තව දුරටත් මේ නගරාත්මකයන් ගැන විශ්වාසයක් නැහැ. යක්ෂයින් විශ්වාස කටයුතු නැති බවයි ඔවුන් කියන්නේ. ඒ වාගේම රජ කෙනෙකු තෝරා ගැනීමේ උනන්දුවත් බොහොම වැඩි වෙලා තිබෙනවා.” නලකුචේර සුසුමක් හෙළීය. “මං ඒ ගැන බලා ගන්නම්. ඒත් මේ ප්‍රහාරය සිද්ධ වුණේ අපට අපේ ආරක්ෂාව සලසා ගන්න බැරි බව සර්ප රැජින කල්පනා කළ හින්දයි; තවමත් අපේ සිංහාසනයේ කිසිවෙකු හිඳගෙන නැති හින්දයි.”

මං මිනීමරුවෙක් නෙවෙයි. රුද්‍රගේ මරණයට උෞර්වශියයි වගකියන්නට ඕනෑ. ඇගේ ජීවිතය විනාශ කර දමීමේ හේතුවක් ඇතුවයි. ඒත් මේ සිය ගණනින් අසරණයන් මරා දමන්න මානසාට හේතුව මොකක්ද? මානසා මිනීමරු ගැහැනියක්.

අමර්ගේ සිරුර යක්ඛ හේවායකු අත පත් කළ අර්ජන් අණ කළේ නිසි ගරුසරු සහිතව එය භූමදාන කරන ලෙසයි. උරහිස් විහිදුවා, කනස්සල්ලෙන් පසු වූ යක්ඛ රජු දෙස බැලූ අර්ජන් මෙසේ පැවසීය. “මං තරග කරනවා රජකමට, නල. මං රාජ සභාවට ගිහිත් සියලු දෙනාගේ කැමැත්ත ගන්නවා නිසැකවම.”

නලකුවේරගේ මුහුණට එළියක් වැටිණ. “ඇත්තට? ඒත් මං හිතුවේ...”

“මං දන්නවා.”

මං මිනීමරුවෙක් නොවෙයි.

“මං අදහස වෙනස් කර ගත්තා.” අර්ජන් පැවසීය.

මම රජෙක්.

MUSESBOOKS

හරසිම්හ... වරාහ.. රාසව

සීතල, එමෙන්ම රැළි නැඟී ගොඩ ගැසී තිබුණු හිම ගොඩැලි මතින් ඇවිද යද්දී කල්කිට තම හිස දෙකඩව යන තරමේ දැඩි වේදනාවක් දැනිණ.

යමක් හිස හරහා ඇදෙන්නාක් මෙන් වූ දැඩි වේදනාවක් ඔහුට දැනුණි. එක් වනම නළල මත තම අත තැබූ කල්කි හිස සම්බාහනය කරන්නට පටන් ගත්තේ යම් සහනයක් අපේක්ෂාවෙනි.

දැන් දින ගණනාවක් තිස්සේ මේ වේදනාව එහෙමමයි.

මහේන්ද්‍රගිරිය වෙත වැටුණු ගිරි දුර්ගය දිගේ ඇදෙන්නට පටන්ගෙන මාසයක්ම පමණය. දැන් නම් යම් හෙවනක් - වහලක් සොයා ගත යුතු විය. ඔහුගේ සිරුරට රිංගා ගත් දැඩි සීතල ඇට - ඇටමිදුළු දක්වාම කිඳා බැස තිබුණි. මුළු අහසම සිය අණසකට ගන්නට කැප කැවූ මහ කුණාටුව මඟ හරිනු වස් ගල් ගුහාවක පිළිසරණ පැතු කල්කි යම් විවේකයක් ගත්තේ ඔහු අධිකතර ලෙස වෙහෙසට පත්ව සිටි බැවිනි.

හේෂාරව හඬ නැගූ දේවදත්ත ඒ අසලින් සිටගෙන සිටියේය.

කල්කි සුසුම්ක් හෙළිය. නැතුව, ඔහේ ඉතින් කතා කරන අශ්වයෙක් නෙ, එහෙම වෙන්න ඇති ඉතින්. ශ්‍රී විජ්ණුගේ කරුණාවට ස්තූතිවන්න වේවා.

මම කතා කරන්නේ නැහැ. මගේ මනසනෙ කතා කරන්නෙ. එතැන වෙනසක් තියෙනවා.